Leib temma käest saab pärritud,
Mis rahwas maal ja linnas sõõb,
Ka se, kes paljast rahha teeb,

Oh põllomees siis ärra kiitle:
„Ma külwan põldo, harrin maad!
Seal jures nüüd ka sedda mõtle:
„Oh Jummal anna helded a'ad!
„Kui pudub Sinno õnnistus,
„Siis on mo tö kõik kurwastus!"

Ei olle sinnul ommal sõa,
Ei ellada sull' polle hä,
Kui sull' ei olle wilja müa,
Siis on sull' ommal kitsas kä:
Kui kaswab põld sull' wägga hääst,
Siis tulleb se kõik Jesa käest!

Sa Jummal! olled ello Loja
Ja tahhad anda helded a'ad
Siis koggo pilwed, anna soja
Ja soenda ja kasta maad
Nüüd jälle selle aasta sees,
Mis praego tulleb meile ees.

Ni kaua, kui ma-ilm on seisnud,
Ni kaua seisab Sinno arm,
Ni kaua, kui on päike tõusnud,
Ni kaua näitab Sinno sõrm,
Et jälle ue aasta tood,
Uut toito maast ja merrest lood.

Sa aitad armust iggapiddi
Ja kuled meie palwe heält
Ei Sinna meie palwest tüddi
Kui pallume, Sa kuled pealt
Ja tahhad uel aastal ka
Meid jälle täita römuga.

Oh Jummal kela armust ärra,
Siis sõõda, werre-wallamist
Ja wargust, ahnust, tülli, kärra,
Wee upputust ja põllemist:
Mis rikkuks maad ja linnad teal
Ja ahhastust tooks ilma peal.

Kus ilma peal on pudus, hädda,
Ja waesed lapsed leinawad,
Siis wähhenda, oh Issand sedda,